A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2021. január 13.*

„Tagállami kötelezettségszegés – EUMSZ 258. cikk – Pénzügyi eszközök piaca – 2014/65/EU és (EU) 2016/1034 irányelv – Az átültetés és/vagy az átültetésre irányuló intézkedések bejelentésének hiánya – Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Átalányösszeg megfizetésére kötelezés iránti kérelem”

A C-628/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk és az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2018. október 5-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Scharf, G. von Rintelen és B. Rous Demiri, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

a **Szlovén Köztársaság** (képviselik: T. Mihelič Žitko, A. Dežman Mušič és N. Pintar Gosenca, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviseli: S. Eisenberg, meghatalmazotti minőségben),

az **Észt Köztársaság** (képviseli: N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben),

az **Osztrák Köztársaság** (képviseli: G. Hesse, meghatalmazotti minőségben),

a **Lengyel Köztársaság** (képviseli: B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a harmadik tanács bírájaként eljárva, A. Kumin, N. Wahl és F. Biltgen (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

* Az eljárás nyelve: szlovén.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. szeptember 9-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetlevelében az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy

– állapítsa meg, hogy a Szlovén Köztársaság – mivel legkésőbb 2017. július 3-ig nem fogadta el mindazokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2014. L 173., 349. o.; helyesbítések: HL 2016. L 188., 28. o.; HL 2016. L 273., 35. o.; HL 2017. L 64., 116. o.), valamint a pénzügyi eszközök piacairól szóló 2014/65/EU irányelv módosításáról szóló, 2016. június 23-i (EU) 2016/1034 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2016. L 175., 8. o.) vagy legalábbis az említett rendelkezésekről a Bizottságot nem tájékoztatta – nem teljesítette a 2016/1034 irányelv 1. cikkével módosított 2014/65 irányelv 93. cikkéből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze a Szlovén Köztársaságot az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján 1 028 560 EUR átalányösszeg fizetésére, amelyet a Bizottság által meghatározandó számlára fizessen be a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetésének napjától kezdődő hatállyal, és

– a Szlovén Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogi háttér

2 A 2014/65 irányelv 1. cikke értelmében:

„(1) Ez az irányelv a befektetési vállalkozásokra, a piacműködtetőkre, az adatszolgáltatókra, valamint az Unión belül fióktelep létesítése révén befektetési szolgáltatásokat nyújtó és/vagy befektetési tevékenységet végző harmadik országbeli vállalkozásokra alkalmazandó.

(2) Ez az irányelv követelményeket állapít meg a következőkre:

a) befektetési vállalkozások engedélyezési és működési feltételei;

b) befektetési szolgáltatások vagy tevékenységek harmadik országbeli vállalkozások általi végzése fióktelep létesítésével;

c) szabályozott piacok engedélyezése és működtetése;

d) adatszolgáltatók engedélyezése és működtetése; valamint

e) az illetékes hatóságok általi felügyelet, együttműködés és végrehajtás.

(3) A következő rendelkezéseket a 2013/36/EU irányelv alapján engedélyezett hitelintézetekre is alkalmazni kell, amennyiben azok egy vagy több befektetési szolgáltatást nyújtanak és/vagy befektetési tevékenységeket végeznek:

a) a 2. cikk (2) bekezdése, a 9. cikk (3) bekezdése, a 14. cikk és a 16–20. cikk,

b) a II. cím II. fejezete, kivéve a 29. cikk (2) bekezdésének második albekezdését,

c) a II. cím III. fejezete, kivéve a 34. cikk (2) és (3) bekezdését, valamint a 35. cikk (2)–(6) és (9) bekezdését,

d) a 67–75. cikk, valamint a 80., 85. és 86. cikk.

(4) A következő rendelkezéseket a 2013/36/EK irányelv alapján engedélyezett befektetési vállalkozásokra és hitelintézetekre is alkalmazni kell, amennyiben strukturált betéteket értékesítenek vagy azokkal kapcsolatos tanácsadást nyújtanak az ügyfelek számára:

a) a 9. cikk (3) bekezdése, a 14. cikk, valamint a 16. cikk (2), (3) és (6) bekezdése,

b) a 23–26. cikk, a 28. és 29. cikke kivéve a 29. cikk (2) második bekezdésének második albekezdését és a 30. cikket; továbbá

c) a 67–75. cikk.

(5) A 17. cikk (1)–(6) bekezdését a szabályozott piacok és a multilaterális kereskedési rendszerek [MTF *(Multilateral Trading Facilities)*] azon tagjaira vagy résztvevőire is alkalmazni kell, akik/amelyek engedélyezése ezen irányelv alapján – a 2. cikk (1) bekezdésének a), e), i) és j) pontja szerint – nem kötelező.

(6) Az 57. és az 58. cikket azokra a személyekre is alkalmazni kell, akik/amelyek ezen irányelv 2. cikke értelmében mentesülnek.

(7) Minden pénzügyi eszközöket forgalmazó multilaterális kereskedési rendszert vagy a II. cím multilaterális kereskedési rendszerekre vagy szervezett kereskedési rendszerekre [OTF (*Organised Trading Facilities)*] vonatkozó rendelkezései, vagy pedig a III. cím szabályozott piacokra vonatkozó rendelkezései szerint kell működtetni.

Minden olyan befektetési vállalkozást, amely szervezett, gyakori és rendszeres formában, jelentős nagyságrendben, az ügyfélmegbízások végrehajtásakor saját számlára történő kereskedést folytat szabályozott piacon, multilaterális kereskedési rendszeren vagy szervezett kereskedési rendszeren kívül, a [pénzügyi eszközök piacairól és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 600/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 173., 84. o.; helyesbítések: HL 2015. L 270., 4. o.; HL 2016. L 39., 63. o.; HL 2016. L 187., 30. o.; HL 2017. L 278., 54. o.)] III. címével összhangban kell működtetni.

A 600/2014/EU rendelet 23. és 28. cikkének sérelme nélkül, az első és második albekezdésben említett pénzügyi eszközökkel végrehajtott minden olyan tranzakciónak, amely nem multilaterális rendszeren vagy rendszeres internalizálón keresztül jön létre, meg kell felelnie a 600/2014/EU rendelet III. címében foglalt vonatkozó rendelkezéseknek.”

3 A 2014/65 irányelv „Átültetés” című 93. cikke előírja:

„(1) A tagállamok 2017. július 3-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

A tagállamok ezeket az intézkedéseket 2017. január 3-tól alkalmazzák, kivéve a 65. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést, amely 2018. szeptember 3-án lép hatályba.

A tagállamok által elfogadott rendelkezéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozással együtt kell megjelenniük. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg. A rendelkezéseknek tartalmazniuk kell egy arra vonatkozó nyilatkozatot is, hogy a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvekre történő hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

[…]

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal és az EMAS-szal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.”

4 A 2016/1034 irányelv 1. cikke értelmében:

„A 2014/65/EU irányelv 1. cikke a következőképpen módosul:

[…]

7) A 93. cikk (1) bekezdésében a »2016. július 3-ig« szövegrész helyébe a »2017. július 3-ig«, a »2017. január 3-tól« szövegrész helyébe a »2018. január 3-tól«, a »2018. szeptember 3-án« szövegrész helyébe pedig a »2019. szeptember 3-án« szöveg lép.”

A pert megelőző eljárás és a Bíróság előtti eljárás

5 Mivel a 2016/1034 irányelvvel módosított 2014/65 irányelv (a továbbiakban: MiFID II irányelv) 93. cikkében előírt átültetési határidő lejártáig, azaz 2017. július 3-ig a Szlovén Köztársaság nem nyújtott az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések elfogadásával és kihirdetésével kapcsolatos semmilyen tájékoztatást, a Bizottság 2017. szeptember 26-án felszólító levelet intézett e tagállamhoz.

6 A Szlovén Köztársaság 2017. november 23-án kelt válaszából kitűnt, hogy e napon az átültető intézkedések csupán előkészítés alatt álltak, és azokat 2018 áprilisában kellett volna elfogadni. A Bizottság ezért 2018. január 26-án indokolással ellátott véleményt küldött az említett tagállamnak, és felszólította, hogy e vélemény kézhezvételétől számított két hónapon belül hozza meg a MiFID II irányelv követelményeinek való megfeleléshez szükséges intézkedéseket.

7 Mivel a Bizottság elutasította az ezen indokolással ellátott véleményre adandó válasz határidejének meghosszabbítása iránti kérelmet, a Szlovén Köztársaság az említett indokolással ellátott véleményre a 2018. március 21-i levélben válaszolt, miszerint a MiFID II irányelvet átültető intézkedéseket tartalmazó törvénytervezetek elfogadása folyamatban van és annak 2018 áprilisában kell lezárulnia. A törvénytervezeteket az említett válaszhoz csatolták.

8 2018. augusztus 1-jén a Szlovén Köztársaság tájékoztatta a Bizottságot az előrehozott választások megtartásáról, az új Nemzetgyűlés megalakulásáról, és azt kérte a Bizottságtól, hogy megértő hozzáállást tanúsítson az átültető intézkedések elfogadását illetően. Ugyanezen levélben e tagállam jelezte továbbá, hogy valamennyi eljárást megfelelően lefolytat a pénzügyi eszközök piacairól szóló új törvény elfogadása vonatkozásában, amely biztosítani fogja a MiFID II irányelv 2018 szeptemberének végére történő átültetését.

9 Mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Szlovén Köztársaság nem jelentette be a MiFID II irányelv átültetésére vonatkozó nemzeti intézkedéseket, a Bizottság 2018. október 5-én megindította a jelen keresetet, és azt kérte a Bíróságtól, hogy állapítsa meg a felrótt kötelezettségszegést, és kötelezze e tagállamot nem csupán átalányösszeg, hanem napi kényszerítő bírság megfizetésére is.

10 Válaszában a Bizottság arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy részben eláll a keresetétől annyiban, amennyiben már nem kéri a napi kényszerítő bírság kiszabását, mivel e kérelem okafogyottá vált azt követően, hogy a 2014/65 és 2016/1034 irányelvet 2018. december 6-i hatállyal teljeskörűen átültették a szlovén jogba. Szintén pontosította, hogy azon átalányösszeg, amelynek megfizetése tekintetében a jelen ügyben marasztalást kér, 1 028 560 euró összeget tesz ki, és a 2017. július 4-től 2018. december 6-ig terjedő időszakra vonatkozik, vagyis naponta 1978 euróval számolva 520 napnak felel meg.

11 A Bíróság elnöke a 2019. január 9-i, február 4-i, február 7-i és május 14-i határozatával engedélyezte a Lengyel Köztársaság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, az Észt Köztársaság, valamint az Osztrák Köztársaság beavatkozását a Szlovén Köztársaság támogatása végett.

A keresetről

Az EUMSZ 258. cikken alapuló kötelezettségszegésről

A felek érvei

12 A Bizottság szerint a Szlovén Köztársaság – mivel legkésőbb 2017. július 3-ig nem fogadta el a MiFID II irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, vagy legalábbis e rendelkezéseket nem jelentette be a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 93. cikkéből eredő kötelezettségeit.

13 A jelen esetben a Bizottság úgy véli, hogy a MiFID II irányelv teljes körű átültetésére csak a Zakon o trgu finančnih instrumentov (a pénzügyi eszközök piacairól szóló törvény, Uradni list RS, 77/18. sz.) elfogadásával került sor, amelyet 2018. december 6-án jelentettek be a Bizottságnak. A 2018. december 3-án bejelentett nemzeti intézkedések, vagyis három jogalkotási aktus, két határozat és azok a rendelkezések, amelyek módosítják és kiegészítik a ljubljanai tőzsdéről szóló törvényt (Uradini list RS, 76/17. sz.), legfeljebb csak a 2014/65 irányelv részleges átültetését jelentik.

14 A Bizottság e tekintetben megjegyzi, hogy a Szlovén Köztársaság maga is elismerte, hogy ezen intézkedések csak részlegesen ültetik át a MiFID II irányelvet, egyes rendelkezéseket egyáltalán nem ültettek át, másokat pedig csak részlegesen. Ez a helyzet különösen a multilaterális kereskedési rendszerek (MTF) és a szervezett kereskedési rendszerek (OTF) esetében.

15 Ezenkívül a Bizottság arra hivatkozik, hogy a MiFID II irányelv a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 2004. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 263. o.) foglalt rendelkezésekhez képest új rendelkezéseket vezetett be, amelyek átültetését a 2018. december 3-án közölt intézkedések biztosították, annak érdekében, hogy

olyan új kereskedési helyszíneket és tevékenységeket szabályozhassanak, amelyek kialakultak, és amelyek nem tartoznak a 2004/39 irányelv hatálya alá, következésképpen nem esnek semmilyen szabályozás alá. Az uniós jogalkotó a MiFID II irányelv és a 600/2014 rendelet révén egy új, megbízhatóbb szabályozási keretet vezetett be, amely kezelhetővé teszi a piac összetettségét, amelyet a pénzügyi eszközök és az új kereskedési módszerek növekvő diverzitása jellemez.

16 A MiFID II irányelv fő hozzájárulása egy biztonságosabb, szilárdabb, átláthatóbb és felelősségteljesebb pénzügyi rendszer létrehozásához, amely a gazdaságot és a társadalmat szolgálja, különösen egy piaci struktúra keretének létrehozásában mutatkozik meg, amint ezen irányelv 27. cikkének (3) bekezdéséből következik, amely orvosolja a hiányosságokat, és biztosítja, hogy az ügyletek, ha szükséges, szabályozott kereskedési helyszíneken bonyolódjanak. Ezen irányelv 20. és 27. cikke olyan szabályokat állapít meg, amelyek méltányos versenyfeltételeket biztosítanak a szabályozott piacok és az MTF számára. Az említett irányelv II. címe II. fejezetének 3. szakaszában szereplő rendelkezések a részvénypiacok átláthatóságának megerősítésére, valamint az átláthatóság elvének a nem tulajdonviszonyt megtestesítő eszközökre való bevezetésére vonatkoznak. A pozíciólimitek és az árualapú származtatott termékekre vonatkozó pozíciókezelési kontrollmechanizmus tekintetében harmonizált szabályokat rögzítettek. A MiFID II irányelv 64. és 66. cikke megerősíti a kereskedési adatok konszolidálásának és közzétételének hatékonyságát. Ezen irányelv 57. és 58. cikke szintén megerősíti a felügyeleti hatásköröket, és egy harmonizált rendszert hoz létre a nem árualapú származtatott termékekre vonatkozó pozíciólimitekre nézve, az átláthatóság javítása, a szabályszerű árazás támogatása és a piaci visszaélések megelőzése érdekében. Javulnak azok a versenyfeltételek, amelyek között folyik a pénzügyi eszközök kereskedelme és elszámolása. Így a MiFID II irányelv 25. cikke megerősíti a befektetők védelmét és az ezen irányelv 70. cikke módosítja a fennálló szankciós rendszert annak érdekében, hogy hatékony és harmonizált közigazgatási szankciókat állapítsanak meg. Ezen irányelv V. címe alatt egy új, engedélyezés és felügyelet alá vont szolgáltatástípust vezettek be, mégpedig az „adatszolgáltatások[at]”. Ezenkívül az említett irányelv 39–43. cikke az uniós piacok hozzáférésére vonatkozó engedélyezés harmonizált rendszerét vezeti be harmadik országok vállalkozásai számára, ha bizonyos szolgáltatásokat nyújtanak vagy bizonyos tevékenységeket végeznek az Unióban szakmai ügyfelek és elfogadható partnerek nevében.

17 Végül a Bizottság arra hivatkozik, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, ha valamely irányelv kifejezetten előírja – amint azt a MiFID II irányelv 93. cikke is teszi –, hogy az átültető rendelkezésekben hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni, mindenképp szükséges, hogy a szóban forgó irányelv vonatkozásában pozitív átültető jogi aktust fogadjanak el (2015. június 11-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-29/14, EU:C:2015:379, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen esetben a Szlovén Köztársaság által 2018. december 3-án bejelentett intézkedések közül egyik sem hivatkozik a MiFID II irányelvre.

18 A fentiek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a Szlovén Köztársaság nem fogadta el, illetve legalábbis nem jelentette be az előírt határidőben az ezen irányelv átültetéséhez szükséges rendelkezéseket.

19 A Szlovén Köztársaság, egyáltalán nem vitatja, hogy elmulasztotta megfelelő időben tájékoztatni a Bizottságot a MiFID II irányelv részleges átültetéséről, és úgy érvel, hogy az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak való megfeleléshez tűzött határidő lejártakor az ezen irányelv rendelkezéseinek nagyobb része át volt ültetve szlovén jogrendbe a 2018. december 3-án bejelentett, a jelen ítélet 13. pontjában felsorolt nemzeti intézkedések révén. Ezen intézkedések a 2004/39 irányelvet ültették át a szlovén jogrendbe úgy, hogy azok a 2004/39 irányelv alapján kidolgozott, MiFID II irányelv részleges átültetésére is vonatkoznak. E tagállam jelzi, hogy azért nem jelentette be a Bizottságnak 2018. december 3. előtt ezen intézkedéseket mint a MiFID II irányelv átültetését biztosító aktusokat, mert azok a törvénytervezetek, amelyek esetében arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy az elfogadásuk folyamatban van, és amelyek célja volt a pénzügyi eszközök piacára vonatkozó jogi keret reformja, a

Nemzetgyűlésnek kellett elfogadnia legkésőbb 2018 áprilisáig. Márpedig a kormányváltás és az előrehozott választások miatt e törvénytervezetek elfogadására több mint nyolc hónappal a 2018. februárban és márciusban történt benyújtásuk után került sor.

20 A Szlovén Köztársaság kiemeli továbbá, hogy 2018. július 19-én a Bizottság úgy határozott, hogy nem csupán a Szlovén Köztársaság, hanem a Spanyol Királyság ellen is keresetet nyújt be. Arra hivatkozik, hogy a Bizottság azt követően, hogy a Spanyol Királyság tájékoztatta a MiFID II irányelv részleges átültetéséről, és arról, hogy 2018. november vége előtt befejeződik a teljes átültetés szakasza, ideiglenesen úgy döntött, hogy felfüggeszti az e tagállamra vonatkozó eljárást. Márpedig a Szlovén Köztársaság kifejti, hogy tudomása volt arról, hogy csak a részleges átültetésről tájékoztatta a Bizottságot azt megelőzően, hogy utóbbi benyújtotta volna a szóban forgó keresetet, azonban sikerült biztosítania a MiFID II irányelv átültetését 2018 novemberében, eleget téve azon kötelezettségeknek, amelyek rá hárulnak az ezen irányelv 93. cikke értelmében, azon határidőn belül, amelyet a Bizottság a Spanyol Királyság számára meghatározott. A Szlovén Köztársaság jelzi, hogy a Bizottság elnökének „Az EK-Szerződés 228. cikke végrehajtásának átdolgozása” című bizottsági közleményének (SEC(2005) 1658) 7. pontja szerint a Bizottság által a Bíróság számára a kötelezettségszegések esetén javasolt szankciókat olyan módszer szerint kell kiszámítani, amely tiszteletben tartja az arányosság elvét és a tagállamok közötti egyenlő bánásmód elvét. E feltételek mellett e tagállam úgy véli, hogy ezen intézménynek el kell állnia az általa indított kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettől.

A Bíróság álláspontja

21 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a kötelezettségszegés fennállását a tagállamban az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni, a későbbi változásokat pedig a Bíróság nem veheti figyelembe (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 23. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 19. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 30. pont).

22 A Bíróság másfelől több alkalommal kimondta, hogy ha valamely irányelv kifejezetten előírja a tagállamok számára az annak biztosítására vonatkozó kötelezettséget, hogy az ezen irányelv végrehajtásához szükséges rendelkezésekben hivatkozás történjen az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást fűzzenek, mindenképp szükséges, hogy a tagállamok a szóban forgó irányelv vonatkozásában ilyen hivatkozást tartalmazó, pozitív átültető jogi aktust fogadjanak el (lásd ebben az értelemben: 1997. november 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-137/96, EU:C:1997:566, 8. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 20. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 31. pont).

23 A jelen esetben a Bizottság az indokolással ellátott véleményt 2018. január 26-án küldte meg a Szlovén Köztársaság részére, és a kötelezettségei teljesítésére tűzött kéthónapos határidő 2018. március 26-án lejárt. Következésképpen az ebben az időpontban hatályos belső jogi szabályozás fényében kell megvizsgálni, hogy vajon a hivatkozott kötelezettségszegés fennállt-e, vagy sem (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 21. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 32. pont).

24 E tekintetben egyrészt nem vitatott, hogy azon nemzeti intézkedések, amelyek vonatkozásában a Szlovén Köztársaság azt állítja, hogy azok biztosítják a MiFID II irányelv részleges átültetését, az ezen irányelv átültetésére szolgáló intézkedésekként 2018. december 3-án jelentették be, vagyis az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejáratának napját követően.

25 Másrészt, és mindenesetre, amint a Szlovén Köztársaságnak a Bíróság által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszából kitűnik, nem vitatott, hogy a MiFID II irányelv 93. cikkében előírtakkal ellentétben ezek az intézkedések nem tartalmaznak semmilyen hivatkozást erre az irányelvre.

26 Ebből következik, hogy a szóban forgó intézkedések nem teljesítik azokat a feltételeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy azok a jelen ítélet 22. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett pozitív átültető jogi aktusnak minősüljenek.

27 Meg kell tehát állapítani, hogy az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig a Szlovén Köztársaság nem fogadta el a MiFID II irányelv átültetésének biztosításához szükséges intézkedéseket, következésképpen pedig nem is jelentette be ezeket az intézkedéseket a Bizottságnak.

28 Ezért meg kell állapítani, hogy a Szlovén Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig nem fogadta el a MiFID II irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, és következésképpen nem jelentette be e rendelkezéseket a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 93. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésén alapuló kötelezettségszegésről

Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazásáról

– A felek érvei

29 A Bizottság szerint a Lisszaboni Szerződés annak érdekében vezette be az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését, hogy megerősítse a Maastrichti Szerződés által korábban létrehozott szankciórendszert. E rendelkezés újító jellegére, valamint az átláthatóság és a jogbiztonság megóvásának szükségességére tekintettel ezen intézmény elfogadta „Az [EUMSZ 260. cikk] (3) bekezdésének végrehajtása” című közleményt, amelyet 2011. január 15-én tettek közzé (HL 2011. C 12., 1. o.).

30 E rendelkezésnek az a célja, hogy a tagállamokat hangsúlyosabban ösztönözze arra, hogy az irányelveket a jogalkotó által előírt határidőn belül ültessék át, és biztosítsák az uniós jogszabályok alkalmazását.

31 A Bizottság úgy véli, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése mind az irányelvet átültető intézkedések bejelentésének teljes hiánya, mind ezen intézkedések részleges bejelentése esetén alkalmazandó.

32 Ezen intézmény egyébiránt úgy véli, hogy bár az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése arra vonatkozik, ha valamely tagállam nem tesz eleget azon kötelezettségének, hogy bejelentse a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedéseket, e rendelkezés nemcsak abban az esetben alkalmazandó, ha elmarad az irányelvet átültető nemzeti intézkedések bejelentése, hanem akkor is, ha elmulasztják az ilyen intézkedések elfogadását. E rendelkezés pusztán szó szerinti értelmezése, amely szerint az kizárólag arra irányul, hogy a nemzeti intézkedések tényleges bejelentését biztosítsa, nem garantálná, hogy megfelelően átültetésre kerüljön a szóban forgó irányelv összes rendelkezése, és megfosztaná az irányelvek nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettséget a hatékony érvényesüléstől.

33 A jelen ügyben éppen annak szankcionálásáról van szó, hogy a Szlovén Köztársaság, a Bizottságnak való bejelentés elmaradásán túl, nem fogadta el és nem hirdette ki a MiFID II irányelv nemzeti jogba való átültetésének biztosításához szükséges valamennyi jogi rendelkezést.

34 A Szlovén Köztársaság azon érvére adott válaszként, amely az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének a jelen ügyben való alkalmazhatóságát vitatja, a Bizottság emlékeztet arra, hogy a jelen ügyet az jellemzi, hogy 2018. december 3-ig a Szlovén Köztársaság nem jelentett be egyetlen intézkedést sem a MiFID II irányelv átültetése vonatkozásában. Ezen intézmény elismeri, hogy 2018. december 3. és 6. között az

ezen irányelv átültetési szintje egy részleges átültetésnek felelt meg azt követően, hogy a nemzeti átültető intézkedéseket bejelentették. Ugyanakkor ez nem változtat azon, hogy az indokolással ellátott véleményben rögzített határidő lejártáig semmilyen átültető intézkedést nem közöltek. Azáltal, hogy a Bizottság átalányösszeg-fizetés elrendelését javasolta, azt az időszakot kívánta szankcionálni, amely alatt teljesen hiányzott az átültető intézkedések bejelentése, és amely az átültetési határidő lejártát követő nap, vagyis 2017. július 4. és 2018. december 3. közé esik. Ezenkívül nem vitatott, hogy a kereset benyújtásának időpontjáig a Szlovén Köztársaság nem teljesítette az átültető intézkedések bejelentésére vonatkozó kötelezettségét. Így nincs helye azon kérdés megvitatásának, hogy alkalmazni kell-e az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését a részleges átültetés esetén. Ráadásul a Szlovén Köztársaság azon érve, amely szerint az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése már nem alkalmazható, amennyiben valamely tagállam bejelentette a részleges átültetésre vonatkozó intézkedéseket, még ha e bejelentés olyan időpontban is történt, amikor a bírósági eljárás már folyamatban volt, megfosztaná az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését a hatékony érvényesüléstől.

35 A Szlovén Köztársaság azon érve, amely szerint a Bizottságnak vele szemben ugyanazt a bánásmódot kellett volna alkalmaznia, mint amelyet a Spanyol Királyság számára biztosított, vagyis ideiglenesen fel kellett volna függesztenie a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgyában vele szemben indult eljárást, a Bizottság kifejti, hogy ez utóbbi tagállam az általa jelzett határidőben közölte vele az átültető intézkedéseket. Márpedig a Szlovén Köztársaság a kötelezettségvállalásai ellenére semmilyen átültető intézkedést nem jelentett be a Bizottság számára 2018. szeptember végét megelőzően. A Bizottságnak tehát semmilyen oka nem volt arra, hogy tovább halassza a jelen kereset benyújtását.

36 A Szlovén Köztársaság vitatja az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének a jelen ügyben való alkalmazhatóságát.

37 Álláspontja alátámasztására mindenekelőtt úgy érvel, hogy e rendelkezés nem vonatkozik valamely irányelv részleges átültetésének esetére. A jelen ügyben a MiFID II irányelvet az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejárta előtt részlegesen ültették át a szlovén jogba. Márpedig az, hogy valamely tagállam nem jelentette be a Bizottságnak valamely irányelv átültetésére vonatkozó, általa elfogadott intézkedéseket, nem egyenértékű az átültetés hiányával, legyen szó ezen irányelv helytelen vagy hiányos átültetéséről. Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy e rendelkezés csak abban az esetben alkalmazható, ha valamely tagállam semmilyen intézkedést nem fogad el valamely irányelvnek a nemzeti jogrendjébe történő átültetésére és így e tárgyban nem tesz semmilyen bejelentést a Bizottság felé.

38 Ezt követően a Szlovén Köztársaság előadja, hogy bármely más értelmezés, mint amelyet képvisel, sérti a kötelezettségszegési eljárás kiszámíthatóságát, mivel a Bíróság ítélkezési gyakorlata és a Bizottság gyakorlata nem teszi lehetővé a hiányos vagy helytelen átültetés világos megkülönböztetését. Az ilyen helyzet negatív hatást gyakorol a jogbiztonság elvére és a tagállamok Szerződések előtti egyenlőségére vonatkozó elvre. Ezenkívül, a Bizottság által képviselt értelmezés ellentétes az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének megszorító értelmezésével, amely kivételt képez, és azt nem támasztja alá e rendelkezés teleologikus értelmezése.

39 Végül, még ha a Bizottság által javasolt értelmezés bizonyos hatékony érvényesülést biztosítana is e rendelkezésnek, a „hatékony érvényesülés” fogalmát nem lehet az uniós jog tényleges és hatékony érvényesülése fokozásának eszközeként oly módon alkalmazni, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését a Szerződés alkotóinak egyértelmű szándékával ellentétesen értelmezzék. Egyébiránt a Bizottság által javasolt értelmezés sérti az arányosság elvét is annyiban, amennyiben aránytalan szankciós rendszert irányoz elő a kis súlyú kötelezettségszegés – vagyis az átültető intézkedések Bizottsággal való közlésének elmaradása – negatív hatásaihoz viszonyítva.

40 A Szlovén Köztársaság úgy véli, hogy a MiFID II irányelv részleges átültetésére, az átültetés elmaradásának a szlovén és az uniós pénzügyi piacokra gyakorolt minimális hatásaira, valamint a kötelezettségszegést megállapító előzetes határozat hiányára tekintettel a javasolt átalányösszeg

megalapozatlan és túl magas. E tekintetben arra emlékeztet, hogy teljeskörűen átültette a MiFID II irányelvet egy évvel és négy hónappal ezen irányelv 93. cikkben előírt határidő lejártát követően. Arra is hivatkozik, hogy a Bíróság úgy ítélte meg a 2005. július 12-i Bizottság kontra Franciaország ítélet (C-304/02, EU:C:2005:444) 81. pontjában, hogy az átalányösszeg kiszabása inkább annak értékelésén alapul, hogy az érintett tagállamot terhelő kötelezettségek teljesítésének elmulasztása milyen következményekkel jár a magán- és közérdekek szempontjából, különösen, ha a kötelezettségszegés hosszú időn keresztül fennállt. Végül előadja, hogy a Bíróság eddig tagállamokat csak olyan kötelezettségszegések miatt kötelezett átalányösszeg fizetésére, amelyek hosszabb ideig tartottak, mint a jelen ügyben szóban forgó kötelezettségszegés, ráadásul kizárólag a kötelezettségszegést megállapító előzetes határozatot követően. Következésképpen úgy véli, hogy az átalányösszeg kiszabása aránytalan és nincs összhangban a tagállamok közötti egyenlő bánásmód elvével, valamint az átalányösszegek Bíróság által meghatározott céljával.

41 Az Észt Köztársaság és a Lengyel Köztársaság lényegében úgy érvel, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése csak abban az esetben alkalmazható, ha valamely tagállam az előírt határidőn belül egyáltalán nem hozott átültető intézkedést, és azt nem is jelentette be a Bizottságnak. Nem tartozik e rendelkezés hatálya alá az az eset, amikor a tagállam bejelentette a Bizottságnak az átültető intézkedéseket, amelyeket ez utóbbi ezt követően úgy tekint, hogy azok a szóban forgó irányelv helytelen vagy hiányos átültetését valósítják meg.

42 Ehhez társul e tagállamok szerint az a tény, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése csak akkor alkalmazható, ha a Bizottság részletesen megindokolta azon döntését, hogy pénzügyi szankciók kiszabását kérje. Az ilyen döntést ugyanis az egyes ügyek egyedi körülményeihez képest konkrétan alá kell támasztani, mivel az általányösszeg megfizetésére kötelezés a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében nem lehet automatikus jellegű. Ezenkívül kizárólag az egyes ügyek egyedi körülményeinek elemzése teszi lehetővé a Bizottság számára azt, hogy meghatározza azon pénzügyi szankció jellegét, amelyet annak érdekében kell kiszabni, hogy az érintett tagállamot rábírják a szóban forgó kötelezettségszegés megszüntetésére, valamint megállapítsa annak összegét, a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően. Márpedig a jelen ügyben egyrészt a Bizottság nem indokolta azon döntését, hogy pénzügyi szankciók kiszabását kérje. Másrészt, és mindenesetre, aránytalan lenne átalányösszeg fizetésének elrendelése, miközben a Szlovén Köztársaság átültette a MiFID II irányelvet.

A Bíróság álláspontja

43 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a Bizottság az EUMSZ 258. cikknek megfelelően azon az alapon nyújt be keresetet a Bírósághoz, hogy az érintett tagállam nem tett eleget valamely, jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére elfogadott intézkedései bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bizottság, amennyiben megfelelőnek ítéli, meghatározhatja az érintett tagállam által fizetendő átalányösszegnek vagy kényszerítő bírságnak az általa az adott körülmények között megfelelőnek tartott mértékét. Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének második albekezdésével összhangban, ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamot – a Bizottság által meghatározott összeget meg nem haladó mértékű – átalányösszeg vagy kényszerítő bírság fizetésére kötelezheti, amely fizetési kötelezettség a Bíróság ítéletében megállapított időpontban válik esedékessé.

44 Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének tartalmát illetően a Bíróság úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés olyan értelmezését kell elfogadni, amelynek révén egyrészt biztosíthatók a Bizottságot az uniós jog hatékony alkalmazása érdekében megillető jogosultságok, és védelemben részesíthető a tagállamokat az EUMSZ 258. cikknek és az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésének együttes értelmezése alapján megillető védelemhez való jog és eljárási helyzet, másrészt pedig amely értelmezésnek köszönhetően a Bíróság gyakorolhatja az annak egyetlen eljárás keretén belüli értékelésében megnyilvánuló bírósági hatáskörét, hogy az érintett tagállam eleget tett-e a szóban forgó irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettségeinek, és adott esetben felmérje az így megállapított

kötelezettségszegés súlyát, és így az adott ügy körülményeinek legmegfelelőbbnek tartott pénzügyi szankciót szabja ki (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 58. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 45. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 55. pont).

45 E kontextusban a Bíróság akként értelmezte az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő, az „átültetés[re] elfogadott intézkedése[k] bejelentésére vonatkozó kötelezettség” kifejezést, hogy az a tagállamok azon kötelezettségére vonatkozik, hogy kellően egyértelmű és pontos információkat nyújtsanak az irányelvet átültető intézkedéseket illetően. A jogbiztonság követelményének való megfelelés, továbbá annak biztosítása érdekében, hogy ezen irányelvet az érintett terület egészén átültessék, a tagállamok kötelesek az említett irányelv valamennyi rendelkezése tekintetében megjelölni az adott rendelkezést átültető nemzeti rendelkezést vagy rendelkezéseket. Az adott esetben megfelelési táblázattal kísért e tájékoztatást követően a Bizottságot terheli annak bizonyítása – amennyiben az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő pénzügyi szankciót kívánja alkalmazni az érintett tagállammal szemben –, hogy bizonyos átültető intézkedések nyilvánvalóan hiányoznak, vagy nem terjednek ki az érintett tagállam teljes területére, azzal, hogy az e rendelkezés alapján indított bírósági eljárás keretében a Bíróságnak nem feladata annak vizsgálata, hogy a Bizottságnak bejelentett nemzeti intézkedések biztosítják-e a szóban forgó irányelv rendelkezéseinek helyes átültetését (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 59. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 46. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 56. pont).

46 Mivel – amint az kitűnik a jelen ítélet 27. és 28. pontjából – bizonyított, hogy a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor a Szlovén Köztársaság nem jelentett be a Bizottságnak egyetlen olyan intézkedést sem, amely az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében a MiFID II irányelv átültetésére irányult volna, az így megállapított kötelezettségszegés e rendelkezés hatálya alá tartozik.

47 Ami azt a kérdést illeti, hogy – amint azt az Észt Köztársaság és a Lengyel Köztársaság állítja – a Bizottságnak esetről esetre meg kell-e indokolnia azt a döntését, ha az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján pénzügyi szankciót indítványoz, vagy pedig az intézmény ezt indokolás nélkül is megteheti minden olyan esetben, amelyek e rendelkezés hatálya alá tartoznak, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság mint az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésének második mondata értelmében a Szerződések őre, diszkrecionális jogkörrel rendelkezik ilyen döntés meghozatalára.

48 Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazását ugyanis nem lehet elszigetelten vizsgálni, hanem azt össze kell kapcsolni a kötelezettségszegési eljárásnak az EUMSZ 258. cikk alapján történő megindításával. Márpedig, mivel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése szerinti pénzügyi szankció útján történő marasztalás indítványozása csupán járulékos részletszabályát képezi annak a kötelezettségszegési eljárásnak, amelynek hatékonyságát biztosítani hivatott, és mivel a Bizottság az ilyen eljárás megindításának lehetőségét illetően olyan diszkrecionális jogkörrel rendelkezik, amely felett a Bíróság nem gyakorolhat felülvizsgálatot (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 49. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 59. pont), e rendelkezés alkalmazásának feltételei nem lehetnek korlátozóbbak azon feltételeknél, amelyek az EUMSZ 258. cikk alkalmazását határozzák meg.

49 Ezenkívül ki kell emelni, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján egyedül a Bíróság rendelkezik hatáskörrel arra, hogy valamely tagállammal szemben pénzügyi szankciót szabjon ki. Ha a Bíróság kontradiktórius vitát követően ilyen határozatot hoz, azt meg kell indokolnia. Következésképpen az, ha a Bizottság nem indokolja meg azt a döntését, hogy a Bíróság előtt az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazását indítványozza, nem érinti a szóban forgó tagállamot megillető eljárási

garanciákat (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 50. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 60. pont).

50 Hozzá kell tenni: az a körülmény, hogy a Bizottságnak nem kell esetről esetre megindokolnia azt a döntését, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján pénzügyi szankciót indítványoz, nem mentesíti ezen intézményt azon kötelezettsége alól, hogy megindokolja a kért pénzügyi szankció jellegét és összegét, e tekintetben figyelembe véve az általa elfogadott olyan iránymutatásokat, mint amelyek a Bizottság közleményeiben szerepelnek, amelyek ugyan nem kötik a Bíróságot, mégis hozzájárulnak ahhoz, hogy a Bizottság által végzett cselekmények átláthatók, előreláthatók és a jogbiztonsággal összeegyeztethetők legyenek (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 51. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 61. pont).

51 A kért pénzügyi szankció jellegének és összegének indokolásával kapcsolatos e követelmény annál is inkább jelentős, mivel eltérően attól, ami az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésében szerepel, e cikk (3) bekezdése kimondja, hogy az e cikk alapján megindított eljárás keretében a Bíróság csupán korlátozott mérlegelési jogkörrel rendelkezik, mivel ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, a Bizottság indítványai kötik a Bíróságot az általa kiszabható pénzügyi szankció jellege, valamint az általa alkalmazható szankció legmagasabb összege tekintetében (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 52. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 62. pont).

52 Ugyanis az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdéséből következik, hogy a Bizottságnak meg kell jelölnie az érintett tagállam által fizetendő „átalányösszeg vagy kényszerítő bírság mértékét”, de a Bíróság csak a Bizottság által „meghatározott összeget meg nem haladó mértékű” pénzügyi szankció megfizetésére kötelezhet. Az EUM-Szerződés alkotói ezáltal közvetlen összefüggést hoztak létre a Bizottság által indítványozott szankció és azon joghátrány között, amelyet a Bíróság e rendelkezés alapján alkalmazhat (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 53. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 63. pont).

53 Ami a Szlovén Köztársaság arra alapított érvelését illeti, amely a MiFID II irányelv átültetése vagy a jelen ügyben a pert megelőző eljárás időtartama tekintetében a Spanyol Királysághoz viszonyított eltérő bánásmódon alapul, ki kell emelni egyrészt azt, hogy ez az érvelés nem arra vonatkozik, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alkalmazható-e a szóban forgóhoz hasonló kötelezettségszegés esetén, hanem arra, hogy megalapozott-e a jelen ügyben átalányösszeg megfizetése iránt előterjesztett kereset, aminek értékelésével a jelen ítélet később fog foglalkozni. Másrészt, és mindenesetre, mivel a Bizottság mérlegelési jogkörrel rendelkezik arra vonatkozóan, hogy megindítsa a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet valamely tagállammal szemben, az a tény, hogy nem indított ilyen keresetet a Spanyol Királysággal szemben, nem vonhatja kétségbe azt a lehetőséget, hogy a Bizottság az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kérheti a Szlovén Köztársaság pénzügyi szankció fizetésére kötelezését.

54 Ezért meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését alkalmazni kell az olyan helyzetre, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi.

Az átalányösszegnek a jelen ügyben történő kiszabásáról

– A felek érvei

55 A kiszabandó pénzügyi szankciók összegét illetően a Bizottság a 2011. január 15-én közzétett közlemény 23. pontjában kifejtett álláspontt összhangban úgy véli, hogy mivel a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettség elmulasztása nem kevésbé súlyos, mint egy olyan kötelezettségszegés, amely az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésében említett szankciók tárgyát képezheti, az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése szerinti pénzügyi szankciók kiszámítási módjának ugyanolyannak kell lennie, mint amely az e cikk (2) bekezdésében szabályozott eljárás keretében alkalmazandó.

56 A jelen ügyben a Bizottság olyan átalányösszeg kiszabását indítványozza, amelynek összegét „A jogsértési eljárások keretében a Bizottság által a Bíróságnak javasolt átalányösszegek és kényszerítő bírságok meghatározásához használt adatok naprakésszé tétele” című, 2017. december 13-i közleménnyel (C(2017) 8720) naprakésszé tett 2005. december 13-i közleményében foglalt iránymutatás alapján számította ki, és amelynek minimális összege a Szlovén Köztársaság esetében 496 000 euró. E minimális átalányösszeg ugyanakkor a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel alacsonyabb az általányösszegnek az e közlemények alapján történő kiszámításából eredő összegnél. Az e számítás alapjául szolgáló napi tétel meghatározása érdekében az egységes alapösszeget, vagyis a 230 eurót meg kell szorozni a súlyossági együtthatóval, amely a jelen esetben 10-nak felel meg az 1-től 20-ig terjedő skálán, valamint az „n” tényezővel, amely a Szlovén Köztársaság esetében 0,86. A napi tétel tehát napi 1978 euró, és azt meg kell szorozni annyival, ahány nap eltelt 2017. július 4., vagyis a MiFID II irányelvben meghatározott átültetési határidő lejártának másnapja, és 2018. december 5., vagyis azon napot megelőző nap között, amelyen a Szlovén Köztársaság bejelentette az ezen irányelv teljes körű átültetésére vonatkozó intézkedéseket, vagyis 520 nappal. Így a kiszabandó átalányösszeg 1 028 560 euró.

57 Azon tény kapcsán, hogy a Bíróság úgy ítélte meg a 2018. november14-i Bizottság kontra Görögország ítéletében (C-93/17, EU:C:2018:903), hogy már nem szükséges figyelembe venni azt a kritériumot, hogy hány szavazattal rendelkezik valamely tagállam az Európai Unió Tanácsában a kiszabandó pénzügyi szankciók összegének kiszámításához, így a Bizottság által alkalmazott „n” tényező már nem szükséges, a Bizottság jelzi, hogy a szervezeti egységei kidolgoztak egy új számítási módszert, amely figyelembe veszi mind a bruttó hazai terméket (GDP), mind pedig az egyes tagállamok politikai súlyát, de ez az új módszer, amelyet a jelen kereset benyújtását követően tettek közzé, nem alkalmazható a jelen ügyben. Mindenesetre a Bizottság úgy véli, hogy a javaslata egy hasznos referencia marad azon szankciók tekintetében, amelyeket a Bíróság kiszabhat.

58 A Szlovén Köztársaság azon érve kapcsán, amely a jogsértés súlyának téves értékelésére és a követelt szankciók összegének aránytalanságára vonatkozik, noha 2018. december 3-án bejelentette a részleges átültetésre vonatkozó intézkedéseket, a Bizottság kiemeli, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése előírja, hogy az átültető intézkedések bejelentésének hiánya maga is szankciót vonhat maga után. E rendelkezés tehát nemcsak azt a tényt szancionálja, hogy egy irányelvet nem ültettek át, hanem az intézkedések átültetésének bejelentésére vonatkozó formális kötelezettség teljesítésének hiányát is.

59 Ami a szlovén pénzügyi piac helyzetére vonatkozó érveket illeti, amelyek a Szlovén Köztársaság azon állításának alátámasztására irányulnak, amely szerint csökkenteni kell a jogsértés súlyossági együtthatóját azon okból, hogy a MiFID II irányelv átültetése hiányának hatásai e tagállamban kevésbé jelentősek, mint a Bizottság által becsült hatások, ez utóbbi arra emlékeztet, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az irányelvek kötelező jellege magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy minden tagállam köteles tiszteletben tartani az irányelvek által meghatározott határidőket, hogy azok végrehajtása egységesen biztosítva legyen az Unió egész területén (1976. szeptember 22-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, 10/76, EU:C:1976:125, 12. pont). Egyébiránt a Bizottság kifejti, hogy a

Bíróság úgy ítélte meg a 2010. január 14-i Bizottság kontra Cseh Köztársaság ítélet (C-343/08, EU:C:2010:14) 39., illetve 42. pontjában, hogy a valamely irányelv által előírt meghatározott tevékenység valamely tagállamban való hiánya nem mentesítheti e tagállamot azon kötelezettsége alól, hogy az ezen irányelv valamennyi rendelkezésének megfelelő átültetése érdekében meghozza a törvényi és rendeleti intézkedéseket, és hogy valamely irányelv átültetése csak akkor nem kötelező, amikor az átültetés földrajzi okokból kifolyólag tárgytalan.

60 A Bizottság másfelől vitatja, hogy az átalányösszeg kiszabása kivételt képezne, és arra csak kivételes körülmények fennállása esetén lenne mód. Az irányelvek késedelmes átültetése ugyanis nem csupán az uniós jogszabályok útján érvényesíteni kívánt általános érdekek védelme szempontjából jelent sérelmet, amely érdekvédelem nem járhat semmilyen késedelemmel, hanem – és főként – az európai polgárok védelme szempontjából is, akiknek e jogszabályokból alanyi jogaik származnak.

61 A Bizottság végül azt állítja, hogy a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben nem kell kiszámítania a jogsértés „valós kockázatát”, amelyet az jellemez, hogy a Szlovén Köztársaság a kereset benyújtásának időpontjáig nem közölt semmilyen, a nemzeti jogba átültető intézkedést. Pontosítja, hogy az irányelvek nemzeti jogba való átültetésének teljességét kizárólag az érintett tagállam által bejelentett intézkedések alapján vizsgálja, anélkül, hogy e tekintetben figyelembe venné a nemzeti jogrend már létező más, nem bejelentett elemeinek az esetleges létezését, amelyek esetlegesen pótolhatják azokat a hiányosságokat, amelyek a bejelentett átültető intézkedésekből erednek. Következésképpen valamely tagállam nem kifogásolhatja a Bizottsággal szemben, hogy a javasolt bírság összegének meghatározása során csak azon átültető intézkedésekre volt tekintettel, amelyeket neki bejelentettek, és nem vett figyelembe minden más intézkedést, amely a nemzeti szabályozásban fellelhető.

62 A Szlovén Köztársaság vitatja a Bizottság által javasolt átalányösszeget, és úgy érvel, hogy az megalapozatlan és túl magas. Konkrétabban, az átalányösszeg kiszámítása kapcsán e tagállam kiemeli, hogy a Bizottság az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése szerinti eljárás keretében csak ugyanazt a számítási módszert alkalmazhatja, mint az ugyanezen cikk (2) bekezdése alapján indult ügyekben. Másfelől már nem lehet hivatkozni a Bizottság által elfogadott „n” tényezőre, mivel a Bíróság elvetette azt a kritériumot, amely azon alapul, hogy hány szavazattal rendelkezik valamely tagállam a Tanácsban, és döntő tényezőként egyedül a szóban forgó tagállam GDP-jére támaszkodik (2018. november14-i Bizottság kontra Görögország ítélet, C-93/17, EU:C:2018:903, 141. pont). A Bíróság legfeljebb referenciaként alkalmazhatja az „n” tényezőt, amint azt a Bizottság „A Bizottság által az Európai Unió Bírósága előtt folyó kötelezettségszegési eljárásokban javasolt egyösszegű átalánybírságok és napi kényszerítő bírságok számítási módszerének módosításáról” című 2019. február 25-én közzétett közleményében (HL 2019. C 70., 1. o.) rögzíti, amelyben az említett együtthatót a GDP és a tagállam európai parlamenti mandátumainak száma alapján határozza meg, ha úgy ítéli, hogy ez megfelelőbb módszert jelent az átalányösszeg megállapítására, mint egyedül a GDP-re hivatkozás.

63 Egyébiránt az említett tagállam szerint a Bizottság, amikor kéri, hogy a Bíróság szabjon ki pénzügyi szankciókat az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján, nem alkalmazhatja ugyanazt az 1-től 20-ig terjedő súlyossági skálát, mint amely az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdése hatálya alá tartozó ügyekben alkalmazandó. E skálának olyan esetben, mint amely a jelen ügyben szerepel, szűkebbnek kell lennie, tekintve az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének célját. Ezenkívül a Bizottság általános jelleggel hivatkozott a megsértett uniós szabályok jelentőségére és azon hatások súlyosságára, amelyekkel a MiFID II irányelv átültetésének hiánya járt az általános és az egyéni érdekekre, feltételezve ezen irányelv átültetésének teljes hiányát. Márpedig ekként eljárva a Bizottság nem vett figyelelembe a jelen ügyre jellemző, több enyhítő körülményt. Ugyanis a jelen esetben az említett irányelvnek a szlovén jogrendbe történő részleges átültetésének nem volt negatív hatása a kereskedési helyszíneken zajló kereskedelemre, a pénzügyi eszközök piacának működésére Szlovéniában vagy a belső piac működésére, a különböző befektetési szolgáltatások és tevékenységek tekintetében történő határokon átnyúló szolgáltatásnyújtásra, a jogbiztonságra vagy az európai pénzügyi piacra, továbbá a

vállakozásokra és más piaci szereplőkre. E feltételek mellett a jogsértés súlyossági együtthatójának 10-nél alacsonyabbnak kell lennie annak érdekében, hogy az átalányösszeg a körülményekhez igazodjon és arányban legyen a jogsértéssel.

64 A Szlovén Köztársaság e tekintetben hozzáteszi, hogy két hónappal a jelen kereset benyújtását követően, 2018. december 6-án teljeskörűen eleget tett a MiFID II irányelv átültetésére vonatkozó kötelezettségeknek, és hogy erről tájékoztatta a Bizottságot, ez utóbbi azonban nem csökkentette a kért átalányösszeget. Márpedig, ha az átalányösszeg fizetése ténylegesen arra szolgál, hogy ösztönözze a tagállamokat a kötelezettségeik teljesítésére, azt a tagállamot, amely a kötelezettségszegés bírósági eljárásának első szakaszában elfogadta az átültető intézkedéseket és azokat bejelentette a Bizottságnak, nem lehet az átalányösszeg címén követelt teljes összeg fizetésére kötelezni.

65 Az Észt Köztársaság és a Lengyel Köztársaság többek között úgy érvel, hogy az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható automatikusan ugyanezen cikk (3) bekezdésére, mivel e (3) bekezdés célja, hogy olyan jogsértést szankcionáljon, amely kevésbé súlyos, mint a (2) bekezdésben foglalt jogsértés, amely abban áll, hogy nem tartják tiszteletben a Bíróság kötelezettségszegés megállapítása tárgyában hozott első ítéletét. Ezenkívül a Szlovén Köztársaság lojálisan együttműködött a Bizottsággal és a MiFID II irányelv átültetésében bekövetkezett késedelem nem neki tudható be. Következésképpen a jogsértés súlyossági együtthatója, amelyet a Bizottság javasol, aránytalan, és azt csökkenteni kell.

– *A Bíróság álláspontja*

66 Ami először is azt az érvet illeti, amely szerint aránytalan lenne átalányösszeget kiszabni, mivel az eljárás során a Szlovén Köztársaság megszüntette a szóban forgó kötelezettségszegést, emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt, ha valamely tagállam akár a tájékoztatás teljes vagy részleges elmaradásával, akár pedig nem kellően egyértelmű és pontos tájékoztatás nyújtásával megszegi a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettségét, ez önmagában igazolhatja az EUMSZ 258. cikkben szabályozott, e kötelezettségszegés megállapítására irányuló eljárás megindítását (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 51. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 64. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 74. pont).

67 Másrészt, az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő mechanizmus bevezetésének nem csupán az volt a célja, hogy a tagállamokat arra ösztönözze, hogy a lehető legrövidebb időn belül megszüntessék a kötelezettségszegést, amely ilyen intézkedés hiányában folytatódna, hanem egyszersmind az is, hogy megkönnyítse és felgyorsítsa az abban az esetben alkalmazandó pénzügyi szankciók kiszabására irányuló eljárást, amikor a tagállamok megsértik a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére irányuló nemzeti intézkedés bejelentésére vonatkozó kötelezettséget, pontosítva, hogy e mechanizmus bevezetését megelőzően előfordulhatott, hogy a Bíróság korábbi ítéletében foglaltak előírt határidőn belüli teljesítésének és az átültetésre vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartásának az elmaradása miatt csak több évvel az említett ítélet meghozatalát követően került sor pénzügyi szankció kiszabására (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 52. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 64. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 74. pont).

68 Márpedig meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése által követett célkitűzés megvalósítása érdekében a pénzügyi szankciók két típusa van szabályozva, vagyis az átalányösszeg és a kényszerítő bírság.

69 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik: az, hogy e két intézkedés közül az egyiket vagy a másikat kell alkalmazni, attól függ, hogy az adott ügy körülményeitől függően melyik alkalmas a megvalósítani kívánt cél elérésére. Míg a kényszerítő bírság kiszabása különösen arra tűnik alkalmasnak, hogy ösztönözze a tagállamot, hogy a lehető legrövidebb időn belül szüntesse meg az olyan kötelezettségszegést, amely ilyen intézkedés hiányában folytatódna, addig az átalányösszeg kiszabása inkább annak értékelésén alapul, hogy az érintett tagállamot terhelő kötelezettségek teljesítésének elmulasztása milyen következményekkel jár a magán- és közérdekek szempontjából, különösen, ha a kötelezettségszegés hosszú időn keresztül fennállt (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 66. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 76. pont).

70 E körülmények között az olyan keresetet, amelyben a Bizottság átalányösszeg kiszabását kéri, mint a jelen esetben, nem lehet aránytalanként elutasítani önmagában azon az alapon, hogy e keresetnek olyan kötelezettségszegés képezi a tárgyát, amely tartósan fennállt ugyan, viszont megszűnt arra az időpontra, amikor a Bíróság a tényállást vizsgálja.

71 Másodszor, a pénzügyi szankció jelen ügyben történő kiszabásának helyénvalóságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság feladata, hogy az egyes esetekben az előtte folyamatban lévő ügy körülményeitől függően, valamint a meggyőzés és visszatartás szerinte szükséges mértéke alapján meghatározza az uniós jog hasonló megsértése megismétlődésének a megelőzéséhez szükséges megfelelő pénzügyi szankciókat (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 78. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 68. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 78. pont).

72 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy a Szlovén Köztársaság a pert megelőző eljárás során mindvégig együttműködött a Bizottság szervezeti egységeivel, és folyamatosan tájékoztatta azokat a MiFID II irányelv átültetésére irányuló intézkedések elfogadására vonatkozó eljárás előrehaladásáról, és olyan erőfeszítéseket tett, amelyek az eljárás során lehetővé tették számára a felrótt kötelezettségszegés megszüntetését, a megállapított kötelezettségszegés összes jogi és ténybeli körülménye – vagyis az, hogy az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig, sőt még a jelen kereset előterjesztésének időpontjáig sem jelentettek be semmilyen, az ezen irányelv átültetéséhez szükséges intézkedést – arra utal, hogy az uniós jog jövőbeli, hasonló módon ismétlődő megsértéseinek tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli olyan visszatartó intézkedések elfogadását, mint az átalányösszeg kiszabása (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 69. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 79. pont).

73 Ezt az értékelést nem vonja kétségbe a jelen ítélet 53. pontjában ismertetett érvelés sem. Ugyanis, először is, amint e pont felidézte, a Bizottság feladata többek között az, hogy értékelje a valamely tagállammal szembeni eljárás helyénvalóságát, és megválassza azt az időpontot, amelyben megindítja e tagállam ellen a kötelezettségszegési eljárást. Továbbá a jelen ügyben nem vitatott, hogy a Spanyol Királyság, a Szlovén Köztársasággal ellentétben, bejelentette a Bizottságnak a MiFID II irányelv átültetésére vonatkozó intézkedéseket azon határidőben, amelyet számára e célból meghatároztak. Végül nem állítják, hogy a jelen ügyben a felszólító levélben és az indokolással ellátott véleményben meghatározott válaszadási határidők különösen rövidek vagy észszerűtlenek voltak, és megkérdőjelezhették volna a pert megelőző eljárás céljait, vagyis lehetőséget biztosítottak volna az érintett tagállam számára arra, hogy eleget tegyen az uniós jogból eredő kötelezettségeinek, és hogy a Bizottság által megfogalmazott kifogásokkal szemben érdemben hivatkozhasson a védekezésül felhozott jogalapjaira (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország ítélet [Regisztrációs adó], C-552/15, EU:C:2017:698, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt, amint

az a jelen ítélet 5. és 6. pontjában ismertetett tényekből kitűnik, a Szlovén Köztársaság teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy nem teljesítette a MiFID II irányelv 93. cikkéből eredő kötelezettségeit, legalábbis 2017. július 4-től.

74 Harmadszor, ami azon átalányösszeg kiszámítását illeti, amelynek kiszabása a jelen ügyben megfelelő, emlékeztetni kell arra, hogy amikor a Bíróság e tárgykörben a Bizottság indítványai által kijelölt keretek között a mérlegelési jogkörét gyakorolja, amint az a jelen ítélet 51. pontjában kifejtésre került, az ő feladata akként meghatározni azt az átalányösszeget, amelynek megfizetésére valamely tagállamot az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében kötelezni lehet, hogy az egyrészt megfeleljen a körülményeknek, másrészt pedig arányos legyen az elkövetett jogsértéssel. Az e tekintetben jelentős tényezők között szerepelnek különösen olyan szempontok, mint a megállapított kötelezettségszegés súlya, továbbá e kötelezettségszegés fennállásának időtartama, valamint a szóban forgó tagállam fizetési képessége (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 72. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 81. pont).

75 Egyrészt, a jogsértés súlyát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv teljes átültetésének biztosítása érdekében a nemzeti intézkedések elfogadására vonatkozó kötelezettség, illetve az ezen intézkedések Bizottságnak való bejelentésére vonatkozó kötelezettség az uniós jog teljes érvényesülésének biztosítása érdekében a tagállamok alapvető kötelezettségének minősül, és e kötelezettségek megsértését ezért egyértelműen súlyosnak kell tekinteni (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Szélessávú hálózat] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 85. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 73. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 82. pont).

76 Ehhez társul, hogy a MiFID II irányelv a pénzügyi piacokra vonatkozó uniós szabályozás fontos eszköze, amennyiben az uniós pénzügyi piacok versenyképességének javítására irányul, megteremtve a befektetési szolgáltatások és tevékenységek egységes piacát, garantálva egyidejűleg a pénzügyi eszközök ágazatában a befektetők magas szintű és harmonizált védelmét. A pénzügyi piacok megfelelő működését és a befektetők védelmét biztosító szabályok hiányát vagy elégtelenségét a nemzeti szinten különösen súlyosnak kell tekinteni abból a szempontból, hogy az Unión belüli köz- és magánérdekeket illetően ebből milyen következmények származnak.

77 Jóllehet az eljárás során a Szlovén Köztársaság megszüntette a kötelezettségszegést, amelyet vele szemben a bejelentés hiánya miatt róttak fel, ez nem változtat azon, hogy e kötelezettségszegés az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor, azaz 2018. március 26-án fennállt, vagyis az uniós jog tényleges érvényesülése nem volt mindenkor biztosítva.

78 E jogsértés súlyát másfelől erősíti az a körülmény is, hogy a Szlovén Köztársaság ez utóbbi időpontig még semmilyen intézkedést nem jelentett be a MiFID II irányelv átültetése vonatkozásában.

79 Az az érvelés, amelyet a Szlovén Köztársaság a MiFID II irányelv átültetése során felmerülő késedelem igazolása érdekében adott elő, vagyis a már megkezdett jogalkotási eljárás megszakadása az előrehozott parlamenti választások megszervezése miatt, nem befolyásolhatja a szóban forgó jogsértés súlyát, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely tagállamon belül alkalmazott gyakorlatok vagy az ott előálló helyzetek nem igazolhatják az uniós irányelvekből eredő kötelezettségek és határidők tiszteletben tartásának elmulasztását, következésképpen pedig ezen irányelvek késedelmes vagy hiányos átültetését sem (2017. július 13-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-388/16, nem tették közzé, EU:C:2017:548, 41. pont).

80 Ellenben a jogsértés súlyának *in concreto* értékelése során figyelembe kell venni azt a tényt, amint azt a Szlovén Köztársaság is felhozta, anélkül hogy a Bizottság ezt cáfolta volna, hogy a MiFID II irányelv szlovén jogba való késedelmes átültetésének gyakorlati hatásai a szlovén pénzügyi piacra és más uniós pénzügyi piacokra, valamint a befektetők védelmére, figyelembe véve a szlovén pénzügyi piac volumenét, viszonylag csekélyek maradtak.

81 Másrészt, a jogsértés időtartamát illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen időtartamot főszabály szerint a tényállás Bíróság általi mérlegelése időpontjának figyelembevételével kell értékelni, és nem azon időpontra tekintettel, amikor a Bizottság a Bírósághoz fordult. A tényállás e mérlegelését úgy kell tekinteni, hogy arra az eljárás befejezésének időpontjában kerül sor (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 77. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 86. pont).

82 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a szóban forgó kötelezettségszegés 2018. december 6-án, vagyis az ezen eljárás befejezését megelőző időpontban szűnt meg.

83 Ami azon időszak kezdetét illeti, amelyet az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabandó átalányösszeg meghatározása érdekében figyelembe kell venni, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a napi kényszerítő bírságtól eltérően a szóban forgó kötelezettségszegés időtartamának értékelése szempontjából figyelembe veendő időpont nem az, amikor lejár az indokolással ellátott véleményben előírt határidő, hanem az az időpont, amikor a szóban forgó irányelv átültetésére előírt határidő lejár (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 79. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 90. pont).

84 A jelen ügyen nem vitatott, hogy a MiFID II irányelv 93. cikkében meghatározott átültetési időpontig, vagyis 2017. július 3-ig a Szlovén Köztársaság nem fogadta el az ezen irányelv átültetésének biztosításához szükséges valamennyi törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezést, következésképpen pedig egyáltalán nem jelentette be a Bizottságnak az ezen irányelv átültetésére irányuló intézkedéseket. Ebből következik, hogy a szóban forgó kötelezettségszegés, amely csupán 2018. december 6-án ért véget, hozzávetőelg 17 hónapon keresztül fennállt.

85 Harmadrészt, a szóban forgó tagállam fizetési képességét illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy e tagállam GDP-jének közelmúltbeli, a tényállás Bíróság általi vizsgálata időpontjában ismert alakulását kell figyelembe venni (2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 85. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 97. pont).

86 Figyelembe véve a jelen ügy összes körülményét, valamint tekintettel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése által a Bíróság részére biztosított mérlegelési jogkörre, amely rendelkezés kimondja, hogy a Bíróság által kiszabott átalányösszeg mértéke nem haladhatja meg a Bizottság által megjelölt összeget, meg kell állapítani, hogy a MiFID II irányelv 93. cikkének megsértéséhez hasonló és az uniós jog teljes körű érvényesülését hátrányosan érintő jogsértések jövőbeli megismétlődésének tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli olyan átalányösszeg kiszabását, amelynek összegét 750 000 euróban kell megállapítani.

87 Következésképpen a Szlovén Köztársaságot kötelezni kell arra, hogy fizessen a Bizottságnak 750 000 euró átalányösszeget.

A költségekről

88 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Szlovén Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségei, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

89 Ugyanezen eljárási szabályzat 140. cikke (1) bekezdésének megfelelően – miszerint az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket – a Németországi Szövetségi Köztársaság, az Észt Köztársaság, az Osztrák Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Szlovén Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig nem fogadta el, vagy legalábbis nem jelentette be az Európai Bizottságnak azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a 2016. június 23-i (EU) 2016/1034 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek – nem teljesítette a 2016/1034 irányelvvel módosított 2014/65 irányelv 93. cikkéből eredő kötelezettségeit.**

2) **A Bíróság kötelezi a Szlovén Köztársaságot, hogy fizessen az Európai Bizottságnak 750 000 euró átalányösszeget.**

3) **A Szlovén Köztársaság viseli a saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket.**

4) **A Németországi Szövetségi Köztársaság, az Észt Köztársaság, az Osztrák Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások